

Sygn. akt XVI GC 3563/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paulina Wrotniak

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **Spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **D. K.**

o zapłatę kwoty 23.166,36 zł

I. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda (...) (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 23.166,36 (dwadzieścia trzy tysiące sto sześćdziesiąt sześć 36/100) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda (...) (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 5.976 (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4.817 (cztery tysiące osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3563/16

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) spółka akcyjna w W. wniósł w dniu 28 lipca 2016 r. powództwo przeciwko pozwanemu D. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w Ł. o zapłatę kwoty 23 166,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że strony łączyła umowa współpracy w zakresie wykonywania usług transportowych. Powód otrzymał od swojego klienta Grupy (...) S.A. zlecenie wykonania usługi przewozu towarów w postaci euro palet i opakowań typu (...), które to zlecenie przekazał do wykonania pozwanemu. Pozwany wykonał dwa zlecenia transportowe w dniu 4 i 10 września 2014 r. Pierwsze zlecenie zrealizował Ł. K., zaś drugie M. K.. Obaj wyżej wymienieni wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt VI K 102/15 zostali uznani za winnych dokonania zaboru w celu przywłaszczenia 192 sztuk beczek 30 litrowych typu (...) oraz 12 sztuk palet drewnianych powodując straty w łącznej wartości 47 688 zł na szkodę Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż. przy ul. (...) i firmy C. H. R. z siedzibą w W. przy Al. (...) II 29 tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. M. K. został nadto uznany za winnego dokonania zaboru w celu przywłaszczenia 64 sztuk beczek 30 litrowych typu (...) oraz 4 sztuk palet drewnianych powodując straty w łącznej wartości 15 896 zł na szkodę Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż. przy ul. (...) i firmy (...) R. z siedzibą w W. przy Al. (...) II 29. Grupa (...) w związku ze szkodą wystawiła notę księgową za utracony towar i wezwała powoda do uregulowania należności. Powód pokrył straty w całości, następnie wzywając do zapłaty pozwanego D. K.. Pozwany nie uregulował należności. (pozew k. 2-11).

W dniu 9 sierpnia 2016 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 6352/16, orzekając zgodnie z żądaniem powoda. (nakaz zapłaty k. 102).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 31 sierpnia 2016 r. strona pozwana zaskarżyła nakaz w całości wnosząc o oddalenie powództwa podnosząc zarzut bezzasadności dochodzonego roszczenia. Pozwany przyznał, iż strony łączyła umowa o współpracy w zakresie wykonywania usług transportowych, za które zostały wystawione faktury VAT nieopłacone dotąd z uwagi na szkodę powstałą w przewożonym towarze. Pozwany podkreślił, iż w związku ze szkodą wyrokiem karnym zostali skazani M. K. i Ł. K., a zatem nie odpowiada za nią D. K.. (sprzeciw k. 109-110)

Sąd ustalił, co następuje:

Spółka (...) S.A. w W., jako zleceniodawca zawarła w dniu 3 lutego 2011 r. z D. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w J. jako przewoźnikiem, Umowę o usługi przewozowe na wyłączność. Przedmiotem umowy było świadczenie przez przewoźnika usług przewozowych na terenie Polski i Europy w relacjach określanych każdorazowo przez zleceniodawcę. W umowie przewoźnik oświadczył, iż dysponuje kierowcami posiadającymi wiedzę i doświadczenie niezbędne do wykonywania zawodu kierowcy ora posiadającymi niezbędne kwalifikacje zgodnie z obowiązującymi przepisami. W § 7 umowy wskazano, że przewoźnik ponosi odpowiedzialność wobec zleceniodawcy za niewłaściwe wykonanie zlecenia, opóźnienia, utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki, powstałe od momentu przyjęcia jej do przewozu do momentu wydania jej odbiorcy oraz za straty spowodowane opóźnieniem w przewozie przesyłki. Odpowiedzialność ta ograniczona została wysokością poniesionej przez zleceniodawcę straty. (bezsporne, nadto dowód: umowa o usługi przewozowe na wyłączność nr P/01/02/2011 k. 26-34).

W dniu 4 września 2014 r. i 10 września 2014 r. D. K. otrzymał zlecenia od powoda na transport towarów wysłanych z miejscowości W., gdzie nastąpił odbiór towaru w postaci piwa oraz palet/opakowań do miejscowości odpowiednio: w dniu 4 września 2014 r.- S. (zlecenie numer (...)) i 10 września 2014 r. (zlecenie numer (...)) S. oraz dostarczył do Warki palety i opakowania. (bezsporne, nadto dowód: potwierdzenia transportu k. 40-42)

M. K. i Ł. K. są pracownikami firmy (...) transportowe należącej do pozwanego D. K.. (bezsporne)

Pismem z dnia 23 października 2014 r. Grupa (...) S.A. wezwała C. H. R. do zapłaty kwoty 63 584,00 zł tytułem szkody poniesionej w związku z utratą opakowań (...) oraz palet w trakcie przewozów realizowanych przez (...) R. na podstawie umowy z dnia 1 lutego 2014 r. w terminie 14 dni. C. H. R. wpłacił na rzecz Grupy (...) żadaną kwotę. (bezsporne, nadto dowód: pismo k. 43-44, nota k. 45, potwierdzenie przelewu k. 46)

Pismem z dnia 4 listopada 2014 r. D. K. wezwał C. H. R. do zapłaty łącznej kwoty 33 450,55 zł tytułem niezapłaconych faktur VAT nr (...), jednak (...) R. nie uregulował żądanej kwoty. (bezsporne, nadto dowód: wezwanie do zapłaty k. 47-48)

Pismem z dnia 27 listopada 2014 r. (...) (...) S. A. wezwała D. K. do zapłaty kwoty 63 584 zł tytułem naprawienia szkody związanej z utratą opakowań (...) oraz palet w trakcie przewozów realizowanych dla (...) na zlecenie Grupy (...) S.A. w dniach: 4 i 10 września 2014 r. w terminie 3 dni. Wezwanie zostało doręczone w dniu 2 grudnia 2014 r., jednak pozwany nie uiścił żądanej kwoty. (bezsporne, nadto pismo wraz z dowodem nadania k. 49-52)

W dniu 8 grudnia 2014 r. (...) R. wystawił notę obciążeniową nr (...) na kwotę 63 584,00 zł. (dowód: nota k. 53)

W dniu 9 lutego 2015 r. (...) R. złożył wobec D. K. oświadczenie o potrąceniu z przysługującej (...) R. wierzytelności w kwocie 63 584,00 zł, wierzytelności przysługujących D. K. względem (...) R. w wysokości łącznie 40 417,64 zł. (...) R. wskazał, że pozostała przysługująca mu od D. K. wierzytelność w kwocie 23 166,36 zł wzywając jednocześnie do zapłaty tej kwoty w terminie 3 dni. (dowód: oświadczenie wraz z dowodem nadania k. 54-57)

M. K. został oskarżony o to, że w okresie od 4 września 2014 r. do 8 września 2014 r. w bliżej nieokreślonym miejscu, pomiędzy miejscowościami S. i W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami dokonał zaboru

w celu przywłaszczenia 192 sztuk beczek 30 litrowych typu (...) oraz 12 sztuk palet drewnianych powodując straty w łącznej wartości 47 688 zł na szkodę Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż. przy ul. (...) i firmy (...) R. z siedzibą w W. przy Al. (...) II 29. Natomiast w okresie od 10 września 2014 r. do 11 września 2014 r. w bliżej nieokreślonym miejscu, pomiędzy miejscowościami S. i W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 64 sztuk beczek 30 litrowych typu (...) oraz 4 sztuk aplet drewnianych powodując straty w łącznej wartości 15896 zł na szkodę Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż. przy ul. (...) i firmy (...) R. z siedzibą we W. przy Al. (...) II 29.

Ł. K. został oskarżony o to, że w okresie od 4 września 2014 r. do 8 września 2014 r. w bliżej nieokreślonym miejscu, pomiędzy miejscowościami S. i W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 192 sztuk beczek 30 litrowych typu (...) oraz 12 sztuk palet drewnianych powodując straty w łącznej wartości 47688 zł na szkodę Grupy (...) S.A. z siedzibą w Ż. przy ul. (...) i firmy (...) R. z siedzibą w W. przy Al. (...) II 29.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. VI Wydział Karny z dnia 15 grudnia 2015 r. sygn. akt VI K 102/15 M. K. i Ł. K. zostali uznani za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i skazani na kary po 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywnę po 100 stawek dziennych przy stawce dziennej w wysokości 20 zł. Wykonanie kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na trzyletni okres próby. Wobec oskarżonych orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego (...) (...) s.c. w W. kwoty 47 688,00 zł i dodatkowo wobec M. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) (...) s.c. w W. kwoty 15 896 zł. (Wyrok Sądu Rejonowego w G. VI Wydział Karny sygn. akt VI K 102/15 k. 86-87)

Wskutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych, Sąd Okręgowy w R. V Wydział Karny Odwoławczy Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 r. sygn. akt V Ka 196/16 utrzymał Wyrok Sądu Rejonowego w mocy, poza orzeczenie w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody (Wyrok Sądu Okręgowego w R. V Wydział Karny Odwoławczy sygn. akt V Ka 196/16 k. 93)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów i ich kserokopii, złożonych do akt sprawy, opinii biegłego oraz twierdzeń stron, co do okoliczności niespornych. Dokumenty złożone w sprawie w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., stosownie więc do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód dochodził zapłaty kwoty 23 166,36 zł tytułem poniesionej w związku z dokonaniem przestępstwa przez pracowników pozwanego, szkody w wysokości 63 584,00 zł. Kwota dochodzona przez stronę powodową stanowiła różnicę między wysokością ustalonej w postępowaniu karnym szkody, a wierzytelnościami przysługującymi stronie pozwanej od powoda.

W myśl bowiem art. 498 k.p.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym.

W ocenie Sądu dokonane przez powoda potrącenie było skuteczne, albowiem obie wierzytelności miały charakter pieniężny i obie były wymagalne w chwili złożenia oświadczenia o potrąceniu. Pozwany w dniu 4 listopada 2014 r., wezwał powoda do zapłaty kwoty 33 450,55 zł tytułem niezapłaconych faktur VAT. Wierzytelność powoda zaś była wymagalna już trzy dni po odbiorze wezwania do zapłaty kwoty 63 584,00 zł, które miało miejsce w dniu 2 grudnia 2014 r. Wobec powyższego należy uznać, że potrącenie dokonane oświadczeniem z dnia 9 lutego 2015 r., doręczone w dniu 12 lutego 2015 r. było skuteczne, czego, co należy podkreślić, strona pozwana nie kwestionowała.

Większość okoliczności faktycznych było bezspornych między stronami, w szczególności poza sporem pozostawał fakt dopuszczenia się przez pracowników M. K. i Ł. K. pozwanego czynu zabronionego, co zostało potwierdzone prawomocnym wyrokiem karnym, ani wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem, Sąd jednak w niniejszej sprawie zgodnie z treścią art. 12 k.p.c. był związany ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa i na nich oparł rozstrzygnięcie sporu w niniejszej sprawie. „Istota związania, w myśl art. 11 KPC, polega na wyłączeniu dokonywania w postępowaniu cywilnym ustaleń faktycznych innych niż te, których dokonał sąd w sentencji wyroku skazującego; nie wiążą ustalenia zawarte w uzasadnieniu wyroku skazującego.” Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 lutego 2012 r. II CSK 330/11.

„Zasadą jest, że roszczenia majątkowe wynikające z przestępstwa mogą być dochodzone w postępowaniu cywilnym, albo w wypadkach w ustawie przewidzianych, w postępowaniu karnym (art. 12 KPC). Zgodnie z powyższym, osobie poszkodowanej przestępstwem przysługuje wybór drogi dochodzenia roszczeń majątkowych, albo w drodze postępowania cywilnego, albo w wypadkach przewidzianych w Kodeksie karnym i Kodeksie postępowania karnego w ramach procedury karnej. A contrario, roszczenia niemajątkowe wynikające z przestępstwa (np. o zaniechanie) mogą być dochodzone wyłącznie w postępowaniu cywilnym. Moc wiążąca wyroku karnego w postępowaniu cywilnym określona jest jako prejudycjalność w szerokim znaczeniu i odnosi się tylko do ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa. Moc prejudycjalną sensu stricto ma natomiast wyrok karny, np. w art. 4421 § 2 i art. 928 § 1 pkt 1 KC; art. 52 § 1 pkt 2 KP, art. 403 § 1 i art. 404 KPC. Wówczas objęte tymi normami skutki cywilnoprawne zależą od uprzedniego stwierdzenia, że zostało popełnione określone przestępstwo (T. Ereciński, [w:] Ereciński, Komentarz KPC, t. 1, 2009, s. 119). W przepisie art. 11 k.p.c. chodzi natomiast o wypadki, gdy istnienie wyroku karnego nie jest konieczną przesłanką rozstrzygnięcia sprawy cywilnej, a zawarte w wyroku karnym ustalenia faktyczne mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o cywilnoprawnych skutkach tych zdarzeń (J. R., P. w postępowaniu cywilnym, G. 2000, s. 176 i n.). Głównym celem normy art. 11 KPC jest uniknięcie konieczności prowadzenia postępowania dowodowego w dwóch odrębnych postępowaniach sądowych w celu ustalenia tych samych faktów, a w konsekwencji możliwości wydania sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach karnych i cywilnych na podstawie tych samych faktów (jedność jurysdykcji karnej i cywilnej). Istota mocy wiążącej wyroków karnych wyrażona w art. 11 KPC oznacza więc, że sąd rozpoznający sprawę cywilną musi przyjąć, że skazany popełnił przestępstwo przypisane mu wyrokiem karnym (wyr. SN z 14.4.1977 r., IV PR 63/77, L.). Okoliczności te nie mogą być zatem przedmiotem postępowania dowodowego, jak również ustalenia co do popełnienia przestępstwa wyłączają możliwość dowodzenia okoliczności sprzecznych z tymi, które ustalił sąd karny. Co do faktów, w stosunku do których zachodzi moc wiążąca wyrażona w art. 11 KPC nie ma zastosowania zasada swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 KPC), ponieważ sąd cywilny dokonuje tylko subsumcji pod odpowiedni przepis prawa cywilnego wiążących ustaleń wynikających z wyroku karnego (por. wyr. SN z 16.12.1961 r., II CR 1229/60, OSNC 1962, Nr 3, poz. 118).” (Komentarz prof. dr hab. E. K. 2017, wyd. 18, L.).

Wskutek zmiany przez Sąd Okręgowy w R. V Wydział Odwoławczy, Wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 15 grudnia 2015 r poprzez uchylene zawartego w wyroku orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, C. H. R. utracił możliwość dochodzenia roszczeń związanych z popełnieniem przestępstw zaboru mienia przez pracowników D. M. i Ł. K..

Wskazać w tym miejscu należy, że definicja pokrzywdzonego w postępowaniu cywilnym różni się od definicji w postępowaniu karnym. Zgodnie bowiem z treścią art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę zobowiązany jest do niej naprawienia. W myśl zaś art. 49 § 1 k.p.k. pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia. Wobec powyższego, (...) R. jako niebędący właścicielem przywłaszczonego przez M. K. i Ł. K. mienia, nie był również w myśl wyżej wskazanego przepisu bezpośrednio pokrzywdzonym przestępstwem i tym samym uprawnionym do orzeczenia wobec niego obowiązku naprawienia szkody.

Powód jednak niewątpliwie jest poszkodowanym w myśl przepisów postępowania cywilnego. Przywołać w tym miejscu wypada treść art. 441 § 3 k.p.c. zgodnie z którym ten, kto naprawił szkodę, za którą jest odpowiedzialny mimo braku

winy, ma zwrotne roszczenie do sprawcy, jeżeli szkoda powstała z winy sprawcy, co bez wątplenia ma miejsce w niniejszej sprawie.

W myśl art. 11 k.p.c. zdanie drugie osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną, jednak zarzut strony pozwanej podnoszącej, że pozwany D. K. jako nieskazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwo kradzieży nie odpowiada za szkodę wyrządzoną przez pracowników M. K. i Ł. K., nie zasługuje na uwzględnienie.

D. K., jako pracodawca M. K. i Ł. K. winien odpowiadać za szkody wyrządzone przez swoich pracowników podczas wykonywania obowiązków pracowniczych, co niewątpliwie miało miejsce w tym przypadku. Zgodnie bowiem z treścią art. 120 § 1 k.p. w razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej, zobowiązany do naprawienia szkody jest wyłącznie pracodawca, a zatem bez wątpienia powód słusznie wskazał D. K. jako zobowiązanego do naprawienia szkody, albowiem wina M. K. i Ł. K. w świetle wydanego prawomocnego orzeczenia w postępowaniu karnym nie budzi wątpliwości. W świetle powyższego, Sąd względem pozwanego D. K. nie dopatrył się żadnych przesłanek wyłączających jego odpowiedzialność cywilną. Nadto wskazać należy, że odpowiedzialność pozwanego D. K. wynika z łączącej strony umowy, której postanowienia obciążają pozwanego będącego przewoźnikiem za niewłaściwe wykonanie zlecenia, opóźnienia, utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki, powstałe od momentu przyjęcia jej do przewozu do momentu wydania jej odbiorcy oraz za straty spowodowane opóźnieniem w przewozie przesyłki.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku, uwzględniając powództwo w całości.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazać należy, że powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty pismem z dnia 27 listopada 2014 r., które zostało doręczone w dniu 2 grudnia 2014 r. Wobec faktu, iż w wezwaniu do zapłaty powód wyznaczył termin 3 dni, który upływał w dniu 5 grudnia 2014 r. zasadne było zasądzenie na rzecz powoda odsetek zgodnie z żądaniem od dnia 12 grudnia 2014 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na fakt, iż pozwany przegrał sprawę w całości był obowiązany do zwrotu poniesionych przez powoda kosztów postępowania w całości. Koszty poniesione przez powoda obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 1159 zł oraz wynagrodzenie adwokata ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800)– 4 800 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokość 17 zł. Wobec powyższego należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 976 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w punkcie drugim wyroku.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak sentencji orzeczenia.